

yndefuld. Jeg husker en anden Gang, det var om Sommeren, vi Unge havde faaet arrangeret, hvad vi kaldte en S sammenskuds-Skovtur, og kørte i tre store Holstenskvogne ud til en Skov et Par Mil fra Byen. Skovens Ejer var en Baron, som af en eller anden Grund levede paa Krigsfod med Befolkningen. Der var derfor slaaet store Plakater op ved alle Indgangene med strenge Regler for Opholdet i Skoven, skønt den strakte sig over et Areal paa flere hundrede Tønder Land og han selv boede langt derfra. Man maatte ikke forlade de afstukne Veje, ikke raabe eller lege for ikke at skræmme Vildtet, og navnlig var det strengelig forbudt at indtage Maaltider derinde. Det var vist disseher Forskrifter, der havde vakt saa megen Uvilje mod Manden, og i vor overgivne Stemning besluttede vi os til at trodse dem. Vi lejrede os udendvidere paa en Grønning midt i Skoven, fik Madkurvene og en Kaffemaskine frem og havde det dejligt. Saa paa engang faar vi allesammen som et Slag paa Munden. Lige imod os kommer to Mænd, det var selve Baronen og en Skovbetjent. Baronen havde Ord for at være en stor Grobrian, og bare hans Udseende var da ogsaa frygtindjagende nok. Han var en stor, svær Mand, rødblaa i Ansigtet som en Kalkun. Vi vidste ikke, hvad vi skulde gøre, og var gruelig forskrækkede allesammen. Saa rejser Deres Moder sig, skænker i en Fart en Kop Kaffé og gaar med den i Haanden tvers over Græsset lige imod Baronen. Jeg ser hende endnu ganske tydelig for mig i en lyslilla, klar Kjole og en stor, kalecheformet Straahat med Blomster paa, som man dengang brugte. Hun havde saadan en nydelig lille Figur og der-til en Gang saa let og svævende, saa det var en Lyst at se. Saa nejede hun for Hr. Baronen og bad ham nok saa skælmisk gøre os den store Ære at være vor Gæst i det Grønne. Det var mere, end han kunde modstaa. Han var i Grunden en godhjertet Mand, og det endte da ogsaa med, at han indbød os til at gæste ham paa Slottet paa Tilbagevejen og smage paa hans Champagne. Den Dag glemte vist ingen af os siden. Har Deres Moder aldrig fortalt derom?"

„Nej.“

Toget standsede ved Købstaden, hvor den snaksomme Gamle